

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. H. N., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 23. 9. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-984/BA-BA07-BA06-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 30. 8. 2025 si hlídka Policie ČR povšimla žalobce na adrese k Tůni 773/1 Praha a tento se pokusil z místa kontroly utéct. Následně se prokázal ID VNM č. 044097000576. Lustrací bylo zjištěno, že se nachází v Evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**) od 19. 4. 2025 do 31. 12. 2999, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dobu 2 let, vydané dne 8. 4. 2025 vedené pod č. j. KRPA-50646-23/ČJ-2025-000022-SV dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 5. 9. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-984/BA-BA07-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 12. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečně zjištěný stav věci. V tomto směru vytýkal žalobce žalovanému především to, že vycházel z protokolu o výsledku účastníka správního řízení, který byl sepsán Policií ČR. Dle názoru žalobce se jedná o podklad zcela nedostatečný k posouzení vhodnosti zajištění. Protokol o podaném vysvětlení byl také sepsán s ohledem na potřeby orgánu, který rozhoduje o zajištění za účelem správního vyhoštění. Je tak zřejmé, že nebude mít vypovídací hodnotu, pokud jde o otázku možnosti užití zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Právní zástupce žalobce z praxe ví, že cizinci při výpovědi na policii špatně chápou, že otázky vyslychajícího policisty směřují pouze k politickým azylovým důvodům či obavám přímo ze státu původu. Tyto otázky však nevyčerpávají rozsah azylového zákona a výčet azylově relevantních důvodů. Toto mají umocňovat i sami vyslychající, když mimo protokol cizincům dávají extrémní příklady (např. hrozbu trestem smrti). Způsobu vedení výsledku, ze kterého vycházel žalovaný, pak odpovídají i odpovědi žalobce – je otázkou, s jakou pečlivostí byl výslech veden a zdali nebyl výslech proveden „*pro forma*“. Především měl žalovaný před vydáním rozhodnutí žalobce vyslechnout ohledně okolností jeho výskytu v ČR a jeho ubytování. Tím mu mohl a měl dát prostor pro zmírnění obav z účelovosti žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný rovněž zcela rezignoval na zjištění žalobcovy ochoty dodržovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Od žalobce pak jde stěží očekávat, že by jakožto zajištěný cizinec nějakým způsobem skutkově zjištění správního orgánu korigoval či doplňoval. Takovou možnost zajištěný cizinec prakticky nemá. Dále žalobce uvedl, že si je vědom situace, ve které se žalovaný nacházel, když měl rozhodnout o tzv. „přezajištění“ z režimu zákona o pobytu cizinců do režimu zákona o azylu. Stejně tak si je vědom, že dle ust. § 46a odst. 6 zákona o azylu je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že správnímu orgánu umožňuje rozhodnout o zajištění na základě neúplných či nesprávných skutkových zjištění. Uvedené sice znamená, že se před vydáním rozhodnutí nevede formalizované správní řízení, a tím pádem ani není prováděno dokazování, to však nemůže znamenat, že je možné vydat rozhodnutí bez dostatečných důvodů. Dle názoru žalobce měl žalovaný postupovat jedním ze dvou myslitelných způsobů – buďto jej měl vyslechnout nebo neměl vůbec vydat rozhodnutí o zajištění v souladu se zásadou *in dubio pro libertate*. Dále žalobce vytýkal žalovanému upřednostnění zajištění žalobce před aplikací zvláštních opatření. V tomto směru žalobce předně uvedl, že je ochoten hlásit se žalovanému v době jím stanovené, stejně jako zdržovat se v pobytovém středisku. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je účelová, neboť žalobce žádost inicioval až po zajištění jeho osoby. Skutečnost, že žalobce opakovaně podal žádost o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ochrany v ZZC, nemůže postačovat k rozhodnutí o zajištění cizince, neboť zákon podání žádosti v ZZC výslovně předpokládá. Sama skutečnost, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal v ZZC, tak nepostačuje k tomu, aby ho bylo možné podezřívat, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Navíc, jak bylo již řečeno, správní orgán nemá prakticky žádné poznatky stran situace a motivace žalobce, jelikož je nezjišťoval. Závěrem žalobce podotkl, že nikoliv každé protiprávní jednání má automaticky za následek zajištění (viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37, kde bylo shledáno, že ani předložení padělaného cestovního dokladu, tedy jednání mnohem závažnější, než „pouhý“ neoprávněný pobyt) není samo o sobě důvodem postačujícím k tomu, aby cizinec mohl být zajištěn. Odůvodnění postrádá jakékoliv zohlednění specifických okolností případu. Žalovaný nevysvětluje, proč právě v případě žalobce má za to, že musí být zajištěn, a pouze sděluje, že se na území nacházel neoprávněně a opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal až v ZZC, což je výchozí situace absolutní většiny žádostí o mezinárodní ochranu, která jsou podány v ZZC. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 29. 9. 2025 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal zde skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný shrnul dosavadně zjištěný skutkový stav věci, na jehož základě dospěl k učiněným závěrům. S ohledem na zjištěné dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 30. 8. 2025 si hlídka Policie ČR povšimla žalobce na adrese k Tůni 773/1 Praha a tento se pokusil z místa kontroly utéct. Následně se prokázal ID VNM č. 044097000576. Lustrací bylo zjištěno, že se nachází v ENO od 19. 4. 2025 do 31. 12. 2999, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neoprávněně. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění z členských států EU na dobu 2 let, vydané dne 8. 4. 2025 vedeného pod č. j. KRPA-50646-23/ČJ-2025-000022-SV dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 9 zákona o pobytu cizinců. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 30. 8. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdrav. Na dotaz, kde se nachází jeho cestovní doklad sdělil, že ho ztratil v Řecku v roce 2024 a ztrátu nikde nehlásil. Popsal, že do schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 27. 4. 2024 letecky z Vietnamu do Řecka a poté v prosinci 2024 přicestoval do ČR. Sdělil, že do Řecka jel za prací v zemědělství a do ČR přiletěl již bez pasu. Žalobce si byl vědom toho, že byl policií vyhoštěn na 2 roky ze schengenského prostoru, rozhodnutí, které obdržel, nerespektoval a nevystoupal, protože neměl peníze na letenku do Vietnamu a ani nepodnikl žádné kroky k vycestování. Dále si byl vědom toho, že byl povinen se osobně každé pondělí hlásit na zdejší policejní součásti, ale toto neplnil, jelikož neznal cestu. O mezinárodní ochranu v ČR ani nikde jinde v EU nežádal. Uvedl, že bydlí v Praze v tržnici SAPA a nemá stálé bydliště. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je rozvedený a má jedno dítě, jež je ve Vietnamu. Sdělil, že v ČR nemá žádné příbuzné, nemá zde žádný majetek, závazky, pohledávky či jiné vazby, naopak ve Vietnamu má zázemí a rodinu včetně otce a sourozenců. Ohledně finančních prostředků sdělil, že si vydělá denně asi 500 Kč a pracuje brigádně na tržnici SAPA bez povolení. Sdělil, že nemá žádnou překážku ve vycestování kromě toho, že nemá peníze. Prohlásil, že ve Vietnamu mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest a jiné vážné nebezpečí. Dodal, že se jedná o bezpečnou zemi. Následně byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 5. 9. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-984/BA-BA07-BA06-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 12. 2025.

8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
11. První okruh žalobních námitek žalobce se týkal zjištěného stavu věci, resp. jeho nedostatečného zjištění, jak tvrdí žalobce. Žalovaný vycházel při odůvodnění svého rozhodnutí z podkladů, které shromáždil ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Jak je Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

patrně z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vycházel zejména z výpisů jednotlivých evidencí týkajících se cizinců, protokolu o podání vysvětlení, předchozího rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a ustálené rozhodovací praxe. Je běžnou praxí žalovaného i správního soudu, že tento, ač krátký, výčet podkladů je považován s ohledem na charakter typu řízení za dostačující.

12. Žalobní námitku, již žalobce žalované vytýkal nedostatečně zjištěný stav v důsledku neprovedení jeho výsledku a zohlednění pouze protokolu o podání vysvětlení, které dle žalobce nepředstavuje s ohledem na pokládané otázky relevantně a objektivně zjištěný stav věci, neshledal soud důvodnou. V první řadě zákon nepředpokládá, tudíž ani neukládá povinnost, provést s žalobcem výslech. O uvedeném dále svědčí i fakt, že samotné rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem v řízení (viz § 46a odst. 6 zákona o azylu). Nad to soud připomíná, že v tomto směru je poté dále třeba promítnout i specifika řízení dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, kdy se jedná o řízení rychlé, preventivní, probíhající v časové tísní, a tudíž neumožňující provádět standardní dokazování. Rovněž je třeba poukázat na obecně přijímanou praxi krajských soudů ale i NSS v tomto směru, neboť tyto běžně protokol o podání vysvětlení akceptují jako relevantní a dostatečný podklad pro rozhodnutí, obsahuje-li dostatečné množství informací o žalobci a okolnostech jeho případu nezbytných pro rozhodnutí na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Současně, jak bylo předestřeno výše, nebyl protokol o podání vysvětlení jediným podkladem rozhodnutí, ale jedním z více podkladů. Lze tudíž oponovat žalobci, že žalovaný si zajistil dostatek podkladů a zjištěný stav nevycházel pouze z protokolu o podání vysvětlení. Co se týče tvrzení žalobce o nesprávně volených otázkách pro zjištění skutečného stavu věci relevantního pro posouzení, zda je nezbytné zajistit žalobce, neshledal soud pro přiklonění se k těmto závěrům žalobce důvod. Jak je z protokolu o podání vysvětlení ze dne 30. 8. 2025 patrné, otázky správního orgánu jsou voleny dostatečně široce pro to, aby žalobce mohl popsat svou situaci v zemi původu, cestu ze země původu až do ČR, své budoucí záměry, osobní situaci a možnosti a také okolnosti, které ho dovedly až do současné situace. Pokládané otázky si pokládaly za cíl sekundárně zjistit právě i informace relevantní pro budoucí možnost zajištění, resp. uložení zvláštních opatření, kdy byla žalobci i poskytnuta možnost volně svá tvrzení rozvést, doplnit či změnit. Způsob vedení a pokládání otázek v rámci podání vysvětlení je záměrně veden široce tak, aby jeho obsah mohl být následně využit jednak pro účely zahájení řízení o správním vyhoštění (či jiného obdobného typu řízení – opuštění území aj.), zajištění dle zákona o pobytu cizinců či navazujícího řízení o zajištění dle zákona o azylu. Současně žalobce ani nyní v žalobě neuvádí, co by mělo být doplněno či vyvráceno onou svědeckou výpovědí. Rovněž žalobce nezpochybňuje zjištěný stav věci žalovaným, pouze bez dalšího trvá na provedení výsledku žalobce a stanovisku o nedostatečně zjištěném stavu věci, aniž by pro takové domněnky alespoň tvrdil konkrétní důvody, a nikoliv pouze obecné principy, které je žalovaný při zjišťování stavu věci povinen dodržovat – a kterým žalovaný dostal. Z výše uvedených důvodů neshledal soud námitku žalobce důvodnou.
13. Další okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR delší dobu již pobýval; žádost podal až po zadržení Policií ČR, kdy se do té doby pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodlením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR bez platného cestovního dokladu a příslušného pobytového povolení, nerespektované uložené správní vyhoštění, evidence v ENO, žalobcem deklarovaná neexistence jakýchkoliv překážek v případě návratu do země původu, výkon nelegální výdělečné činnosti bez patřičných oprávnění. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. Rovněž právě ve zmíněném jednání žalobce spatřoval žalovaný i nezbytnou intenzitu jednání žalobce, který opakovaně nerespektoval právní předpisy ČR i rozhodnutí správního orgánu hned v několika směrech. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve; i v Řecku, kde před příjezdem do ČR pobýval. Rovněž soud považuje přístup žalobce, který se pokusil z místa provádění kontroly hlídkou PČR utéct, v rozporu s jeho tvrzenými zájmy. Jeho přístup nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

14. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění a platného cestovního dokladu, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, nerespektované správní vyhoštění, pokus o útěk z místa kontroly, výkon nelegální výdělečné činnosti) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovitosti skrývání žalobce, jak tomu učinil již v minulosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, není oprávněn si finanční prostředky na území ČR opatřovat prací; nemá finanční prostředky na složení záruky, na vycestování a nemá zde nikoho, kdo by mu tyto prostředky poskytl. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nejpravděpodobněji nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce; žalobce také jako doručovací adresu uvedl místo ve Vietnamu. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné vazby. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil z vlastních zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou neochotou spolupracovat se správními orgány a nerespektováním uložených povinností zákonem, ale i správními orgány.

15. Za významný ukazatel nespolehlivosti a neúčinnosti uloženého zvláštního opatření dle soudu svědčí i fakt, že žalobci byla rozhodnutím ze dne 8. 4. 2025, č. j. KRPA-50646-23/ČJ-2025-000022 uložena povinnost ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, hlásit se ode dne 14. 4. 2025 se osobně každé pondělí v 10:00 hod Policií České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Ta však nebyla ze strany žalobce ani jednou splněna. Dle úředního záznamu OPKPE Praha ze dne 02.07. 2025, č.j. KRPA-50646-26/ČJ-2025-000022-SV ode dne 14. 4. 2025 vč. až do 2. 7. 2025 se žalobce nedostavil, přičemž ani nepodal písemnou či telefonickou omluvu. V protokolu o podání vysvětlení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

k tomuto žalobce sdělil, že neznal cestu. Soud i s ohledem na uvedené neshledal uložení zvláštních opatření žalobci dle § 47 zákona o azylu za účinné a vhodné, neboť tomu již jednou byla tato možnost poskytnuta a ten své povinnosti nedostál. Tím více neshledává soud tuto možnost za vhodnou, kdy se vycestování žalobce stalo o to reálnějším a žalobce má tudíž větší motivaci se před správními orgány ČR skrývat či s nimi opět přetrhnout kontakt.

16. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
17. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, jíž vytyká žalovanému své zajištění zejména na základě podání žádosti až v ZZC a nelegálního pobytu. Díkce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn. Z obsahu předmětného ustanovení rovněž vyplývá, že jeho obsah nedopadá pouze na cizince podávající žádost o mezinárodní ochranu až v ZZC, ačkoliv tato okolnost je podmínkou skutkové podstaty. K této okolnosti je nutné přidružit i další okolnosti, jimiž jsou např. existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu až v ZZC, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dalšími důvody svědčící pro zajištění žalobce se zabýval soud výše.
18. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 8. října 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.